

LBRIS

We know
books

©Copyright 2006, by

Don Piper and Cecil Murphey

care au toate drepturile, inclusiv dreptul de reproducere în
întregime sau partial.

Titlul original *Daily Devotions Inspired by 90 Minutes in Heaven*

Această editie este publicată prin înțelegere cu The Berkley Publishing Group, un
membru al Penguin Group (USA) Inc.

Tehnoredactare Felicia Drăgușin

Coperta PDG Advertising

Copyright © 2007, Editura For You

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Piper, Don.

Slava de fiecare zi / Don Piper, Cecil Murphey, Bucuresti : For You,
2008

ISBN 978-973-1701-34-9

1. Murphey, Cecil

2

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă,
a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al
Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0311001455,

mobile phone 0744352963; 0724212690;

e-mail monica.visan@b.astral.ro; edituraforyou@b.astral.ro

website: <http://www.editura-foryou.ro>

Printed in Romania

ISBN 978-973-1701-34-9

Don Piper, Cecil Murphey

SLAVA DE FIECARE ZI

*90 de texte ce aduc speranță și vindecare
inspirate de cartea 90 de minute în Rai*

Traducere

Monica Vișan

Editura For You

CUPRINS

1. Predicatorul speranței	7
2. Singur la poartă	9
3. Speranța: un motiv pentru a trăi	12
4. Inimaginabil	14
5. De ce ai așteptat atât de mult?	17
6. Un soldat în Irak	20
7. „Nu m-aș fi așteptat niciodată“	23
8. „Am simțit miros de sulf“	26
9. Comunicarea Divină	29
10. Le simțim lipsa	31
11. Nu doream să mă întorc	33
12. Să fii doborât	36
13. Este adevărat	38
14. „dă-mi un semn“	40
15. Preferanții lui Dumnezeu	43
16. Animale în Rai?	45
17. Dar nu și spiritul	47
18. Simptome	49
19. A fi diferit	51
20. Consecințele deciziilor	54
21. Felul în care eram	56
22. Prin comparație cu tine	58
23. Sunt fericit că am murit?	60
24. A fi puternic	63
25. Deceționat de programările Divine	65
26. L-ai întâlnit vreodată?	67
27. Dătătorii de speranță	69
28. Atingerea mândriei	71
29. Noua normalitate	73
30. Schimbări și decizii	75
31. Valoare adăugată	77

32. Întâlniri Divine	80
33. „dar de ce? De ce? De ce?“	82
34. Planul lui Dumnezeu pentru viața mea	85
35. Alinarea durerii	87
36. Fântâni mai adânci	89
37. O călătorie cu peripeții	91
38. Există un proces	93
39. Prietenia artificială	95
40. „Pastorul nostru a murit“	97
41. Sfântul bun simț	99
42. Lucrurile mărunte care nu contează	102
43. Noii markeri	104
44. Aproape de Dumnezeu	107
45. Mulțumit?	109
46. Dimensiunea problemelor noastre	111
47. Vă bucurați întotdeauna?	113
48. Deoarece Dumnezeu este aproape	115
49. Nu te îngrijora	118
50. Și să-I mulțumim?	120
51. Apărându-ne liniștea	123
52. Să ne concentrăm gândurile	126
53. Jupler	129
54. În tot	131
55. Oferă-mi o schimbare de mentalitate	134
56. Când viața devine grea	136
57. Cei mai fericiți oameni	139
58. Doresc să aflu voia lui Dumnezeu?	142
59. Nu vreau să sufăr	144
60. Fața ascunsă a lui Dumnezeu	146
61. A fi la egalitate	148
62. Compasiune	151
63. Dumnezeu a devenit mai important	154
64. Mai bine decât răul	156
65. „îmi pare rău“	159
66. Rugăciunea folositoare	161

67. Până în Rai și înapoi	164
68. Când sunt slab	166
69. Mai întâi, suferința	168
70. Adevărul din ființa lăuntrică	170
71. Merită să continuăm?	172
72. Este Dumnezeu drept?	174
73. Să fim aproape unii de alții	176
74. „Nu vreau să fiu o povară“	178
75. Va fi mai bine	181
76. A prețui viața	183
77. Murim la fel cum trăim	186
78. Înfruntarea judecății	189
79. Ceea ce ea nu a avut niciodată în viață	191
80. Credincios în puțin; credincios în mult	193
81. Biruitorii	196
82. Semnificația vieții	198
83. Concurând în cursă	200
84. Perfecțiunea răbdării	203
85. Ne temem de moarte	205
86. Ce urmează după moarte	218
87. Gata cu tristețea	210
88. De ce mă aflu aici?	212
89. „Ei nu-mi simt lipsa“	214
90. Ne vedem la poartă	216

CĂRȚI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vișan	
Metodă rapidă de învățare a gramaticii limbii engleze	6,50 LEI
Exerciții de gramatică engleză vol I	5,50 LEI
Exerciții de gramatică engleză vol. II	7,50 LEI
Neale Donald Walsch	
Conversații cu Dumnezeu, volumul I	6,50 LEI
Conversații cu Dumnezeu, volumul II	6,50 LEI
Conversații cu Dumnezeu, volumul III	8,00 LEI
Prietenie cu Dumnezeu	8,00 LEI
Comuniune cu Dumnezeu	6,00 LEI
Momente de grație	6,00 LEI
Cei ce aduc lumina	3,00 LEI
Conversații cu Dumnezeu pentru adolescenți și părinți	8,00 LEI
Noile Revelații	13,00 LEI
Dumnezeul de mâine	20,00 LEI
Acasă cu Dumnezeu	15,00 LEI
Paul Ferrini	
Iubire fără condiții, Reflecții ale Minții Christice	3,50 LEI
Liniștea inimii, Reflecții ale Minții Christice, partea a II-a	6,00 LEI
Miracolul iubirii, Reflecții ale Minții Christice, partea a III-a	5,00 LEI
Întoarcerea în grădină, Reflecții ale Minții Christice, partea a IV-a	5,00 LEI
Cuvinte de înțelepciune pentru fiecare zi	7,00 LEI
Amour sans conditions (lb. franceză)	10,00 LEI
Legile Dragostei	8,00 LEI
Puterea Dragostei	8,00 LEI
Iubirea este Evanghelia mea	8,00 LEI
Cum să creăm o relație spirituală	10,00 LEI
Christul cel viu	15,00 LEI
Debbie Ford	

O astfel de carte nu ar fi fost posibilă fără tovarășul meu dăruit în ale scrisului și prieten, Cecil Murphy. Contribuția lui Cec este nemăsurată.

Amândoi îi suntem profund îndatorați agentului nostru literar, Deidre Knight, care a crezut fără rezerve în acest proiect. Vreau să le mărturisesc recunoștința mea profundă profesioniștilor de la Berkley pentru încrederea lor în această carte, mai ales Denisei Silvestro.

Familia mea: fii Chris și Joe; fiica, Nicole; ginerele, Scott; și soția, Eva, au reprezentat o sursă continuă de sprijin necondiționat. La fel și părinții noștri, Ralph și Billie Piper și Eldon și Ethel Pentecost.

Și totuși, această carte nu ar fi existat fără sufletele dragi - de la New Jersey la San Diego - care și-au împărtășit poveștile cu Cec și cu mine, în liniște, deseori cu lacrimi în ochi. Poveștile lor reprezintă sufletul acestei cărți.

Acestor oameni dragi, le ofer mulțumirile mele.

Fie ca Domnul să vă încurajeze, să vă întărească și să vă ofere speranță. Și tuturor celor care citesc Rugăciunile Zilnice inspirate din 90 de minute din Rai... fie ca voi să primiți curaj și să aveți încredere într-o nouă zi. Amin.

Cec Murphy: Și eu vreau să-i mulțumesc agentului nostru minunat, Deidre Knight, și Denisei Silvestro și echipei de la Berkley. Dar cel mai mult, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Shirley.

Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite,
și o puternică încredințare despre cele nevăzute

EVREI 11:1

PREDICATORUL SPERANȚEI

În ultimul timp sunt deseori prezentat ca fiind Predicatorul Speranței și îmi place acel titlu. Nu iau expresia în glumă și nu mă laud, deoarece simt că Dumnezeu m-a chemat pentru a aduce speranță tuturor și pentru a arăta drumul către Rai.

Povestea mea este simplă. Pe 18 ianuarie 1989, am murit într-un accident de mașină - și nu a fost moarte clinică. Doi paramedici m-au declarat mort și am petrecut 90 minute în Rai, până când un pastor m-a rugat să mă întorc pe Pământ.

Mulțumită experienței mele din paradis, știu ce ne așteaptă după ce ni se încheie viața pe Pământ. Deja am vizitat Raiul și m-am întors pentru a vorbi despre el. Deoarece am fost acolo, nu trebuie să ghicesc sau să-mi imaginez cum este. Trebuie doar să spun ce am văzut, am simțit și am auzit. Acesta este motivul pentru care pot să ofer încurajare și pot să îi ajut pe ceilalți să se pregătească pentru marea experiență care ne așteaptă, după ce părăsim această viață.

Speranța este cel mai important mesaj pe care trebuie să-l ofer. În această carte, când folosesc cuvântul *speranță*, îl înțeleg în sensul biblic. În Vechiul Testament, cuvântul iudaic implica întotdeauna o așteptare a binelui - niciodată nu implica teamă sau un chin înfricoșător. În Noul Testament, *elpis* este cel mai obișnuit cuvânt din limba greacă, tradus ca speranță. În fiecare dintre cele 54 de utilizări, *elpis* transmite certitudine și siguranță. Nu este o dorință sau o rugămintă; e o așteptare rațională.

Nu aspirăm către acele lucruri care există deja, deoarece le vedem în acest moment. Speranța se referă la acele lucruri pe care nu le vedem

și totuși suntem siguri că există, și ne așteptăm să le vedem cândva, în viitor. Cuvintele *speranță* și *credință* sunt strâns legate. Speranța anticipează, iar credința convinge. Nu putem spera, decât dacă suntem convinși că ne așteaptă ceva mai bun.

Împreună cu speranța, Noul Testament ne îndeamnă să așteptăm răbdători. Aceasta înseamnă să rezistăm și să răbdăm, deoarece cunoaștem rezultatul final. Speranța, în Biblie, înseamnă că, privind cu convingere către un viitor luminos, putem îndura orice suferință ivită de-a lungul drumului, în timp ce așteptăm ceea ce vom moșteni într-o zi. Este asemeni experienței dureroase a unui maratonist - ritmul e istovitor, dar răsplata merită efortul. Deoarece avem cuvintele din Noul Testament care ne asigură asupra speranței noastre eterne, trăim într-o stare de așteptare fericită. Apoi, Dumnezeu trimite o persoană asemeni mie, care vine și spune: „E adevărat. Am fost acolo.“ Când vorbesc în public, pot vedea cum crește nivelul de speranță în ochii ascultătorilor mei.

În această carte insist asupra speranței, deoarece cred că este un factor important, pe care mulți oameni nu l-au înțeles. Nu contează care este încercarea, greutatea, durerea sau suferința - pentru poporul lui Dumnezeu există ceva care le stă în față. Dacă suntem siguri de acea împlinire - dacă sperăm cu adevărat - putem trece peste încercările și greutatea noastră zilnice, iar Dumnezeu ne oferă capacitatea de a rezista în timpul celor mai dificile momente.

Așteptați ceea ce este cel mai bine, pentru că e pe cale să vină. Pot să spun aceasta, deoarece am văzut deja ce ne așteaptă.

Tatăl meu din Ceruri, umple-mă de speranță - de adevărata speranță - pentru a privi înainte, către viața plină de bucurie ce va veni, când voi trăi pentru totdeauna în prezența ta sfântă și iubitoare.

Amin.

*Că pe cine am eu în cer, afară de Tine?
Și afară de Tine, ce am dorit pe Pământ?*

PSALM 72:24

SINGUR LA POARTĂ

Eram în Florida și câțiva oameni s-au strâns în jurul meu după ce am predicat. Aceasta s-a întâmplat deseori și am dat autografe cu bucurie, am răspuns la întrebări și am încercat să le ofer speranță și încurajare, tuturor celor care au ajuns la mine. Printre ei era o femeie care a stat lângă mine mult timp, fără să spună nimic. Într-un final, m-am întors către ea și am întrebat: „Te pot ajuta?“

„Trebuie să-ți vorbesc.“

Cuvintele ei, în sine, nu erau neobișnuite, dar intensitatea vocii m-a făcut să-mi dau seama că dorea să vorbim despre ceva extrem de important pentru ea. „Vorbesc cu tine cu plăcere“, i-am spus și am poftit-o să spună, în timp ce continuam să dau autografe.

„Nu, voi aștepta până când vor pleca toți“, a spus ea.

„Nu știu cât va mai dura.“

„Voi aștepta“, a spus ea și s-a așezat pe un scaun, la câțiva metri distanță. A trecut cel puțin o jumătate de oră, până când au plecat toți. Când am rămas singuri, și-a părăsit scaunul și s-a așezat aproape de mine.

„Îți mulțumesc pentru că mi-ai permis să fiu aici cu tine“, a spus ea, înainte de a-și coborî capul și de a începe să plângă. La conferințele mele am avut plăcerea să întâlnesc zeci de mii de oameni și sunt onorat că am reușit să le ating inimile. Mulți își împărtășesc durerea, îndoielile și temerile, iar deseori lacrimile curg, atunci când îmi povestesc întâmplările lor.

I-am mângâiat mâna și am întrebat-o cu blândețe:

„Ce te necăjește? Se vede că ești foarte îndurerată.“

Încă privind în jos, a respirat adânc și a spus:

„Anul trecut, l-am pierdut pe Justin, fiul meu în vârstă de nouă ani. S-a înecat.“

„Îmi pare atât de rău de despărțirea temporară de fiul tău.“

Și-a ridicat privirea.

„Da, da, este temporară, nu-i așa?“

„Sigur că da. Absolut.“

„Justin a devenit creștin la începutul anului trecut“, a spus ea. Mi-a oferit o relatare cumplită despre situația unei familii dezorganizate și a adăugat: „Justin și cu mine eram singurii creștini din familie“.

„Sunt fericit că Justin a avut ocazia să se întoarcă spre Domnul, înainte de a...“

„Exact despre asta voiam să vorbesc cu tine. În această seară te-am auzit vorbind despre Rai și despre cât de fericit erai acolo, pentru că i-ai reîntâlnit pe cei care s-au dus înaintea ta. Ai simțit mare bucurie să fii cu ceilalți creștini, pe care i-ai cunoscut pe Pământ.“

„Exact asta s-a întâmplat.“ Am vrut să adaug „A fost splendid“, dar privirea ei îngrijorată m-a oprit.

„Mărturia ta m-a atins și a fost minunată. De-abia aștept să mă reîntâlnesc cu Justin.“ Și-a șters lacrimile și a spus: „Dar mi-e inima zdrobită“.

Derutat, m-am aplecat către ea și am întrebat-o dacă a plâns moartea lui Justin.

„Sigur că da, dar nu asta e problema. Vezi tu, atunci când s-a înecat, amândoi eram credincioși de puțin timp. Justin nu știa niciun creștin - niciunul care să fi murit - și ...“ S-a oprit și a izbucnit din nou în lacrimi.

Încă nu eram sigur ce o necăjise atât de tare. Am așteptat până când, într-un final, mi-a spus.

„Sunt atât de îngrijorată că a ajuns în Rai și nu era nimeni acolo pentru a-l întâmpina.“

Am făcut o pauză și i-am simțit durerea acestei femei, care-și închiuia băiețelul singur-singurel în Rai. Dar știam, de asemenea, că Dumnezeu nu-i părăsește pe cei care-L iubesc. Am privit-o în ochi și i-am spus cuvinte despre care știam în sufletul meu că erau adevărate.

„Justin nu era singur în Rai.“

„Crezi?“

„Știu. Chiar dacă nu erau prieteni sau rude care să-l întâmpine.“

I-am văzut nelămurirea din ochi, așa că l-am mângâiat mâna și am continuat: „Dacă nu s-a aflat nimeni la poartă pentru a-l întâmpina, Isus a venit și l-a primit. Nu l-ar fi lăsat pe Justin să stea singur la intrare.“

Chipul ei s-a luminat imediat.

„Eram atât de îngrijorată că ar putea fi acolo, de unul singur.“

„Nimeni nu este vreodată singur“, am spus. „Niciodată. Absolut niciodată.“

Pe măsură ce mă privea fix, cuvintele au țâșnit. „Da, înțeleg acum. Iisus este cu el chiar dacă nu este nimeni altcineva.“

„Și dacă îl are pe Iisus ...“

„Da, asta ar fi suficient, nu-i așa?“

„Nu mă pot gândi la ceva mai bun.“

Doamne Iisus, amintește-mi că nu sunt niciodată singur. Amintește-mi că și când mă simt singur, ești cu mine. Te afli lângă mine acum; deja mă aștepti în cer. Ți mulțumesc Doamne, pentru că nu voi fi niciodată singur.

Amin.

Adu-Ți aminte de cuvântul Tău, către robul Tău,
întru care mi-ai dat nădejde.

Aceasta m-a mângâlat întru smerenia mea,
cuvântul Tău m-a alinat în necazuri.

PSALM 118:49-50*

SPERANȚA: UN MOTIV PENTRU A TRĂI

După mine, cel mai trist cuvânt din limba engleză este *deznadejde*. Înseamnă că renunțăm; nu mai încercăm și nu putem sau nu mai facem niciun efort pentru a lupta. Cred că *deznadejde* nu face parte din vocabularul lui Dumnezeu. Și totuși, *deznadejde* pare să abunde uneori. După mari tragedii – cum ar fi uraganele, tsunami-urile sau uciderea soldaților în război – nivelul speranței scade. Dar în momentele de greutăți și suferințe avem mai multă nevoie de speranță, pentru că, dacă avem senzația că „totul este pierdut”, suntem cu adevărat pierduți.

Acest adevăr este viu ilustrat în romanul clasic *Omul în căutarea sensului*, de Viktor Frankl. După cel de-al doilea Război Mondial, Frankl a scris despre experiența sa într-un lagăr nazist de concentrare. Unul dintre lucrurile care m-a mișcat când am citit cartea, în urmă cu douăzeci de ani, a fost că între Crăciunul anului 1944 și Ziua Anului Nou (ultimul an al celui de-al doilea Război Mondial), au murit mai mulți prizonieri decât oricând înainte. Frankl a spus că nu era din cauză că au muncit mai mult sau fiindcă le-ar fi fost reduse proviziile de alimente, și nici măcar din cauza bolilor din lagăr. Problema a fost că toți au auzit zvonuri și știau că se apropia sfârșitul războiului. Ei trăiau cu speranța că vor fi eliberați înainte de Crăciun. Dar cum zilele treceau și nu mai primeau vești încurajatoare despre apropierea Forțelor Aliate, mulți prizonieri s-au descurajat. Și-au pier-

dut speranța. Cel care își pierdea speranța, se oprea din lupta pentru viață și, în câteva zile, murea. Când un prizonier își pierdea speranța, era destul de rău, dar descurajarea unuia îl contamina pe altul și, în curând, aceea atitudine negativă, de deznădejde s-a răspândit asemeni unei epidemii.

Ceea ce Frankl a înțeles – și ceea ce noi trebuie să vedem astăzi – este că nu putem opri lovitură unei tragedii și nici nu le putem spune oamenilor, pur și simplu: „Opriti-vă! Gândiți pozitiv! Nu mai scânciți!” Ceea ce trebuie să facem este să-i ajutăm să găsească un motiv pentru a trăi sau de a se concentra asupra unui obiectiv viitor, de orice fel.

Membrii Asociației Alcoolicilor Anonimi înțeleg acest principiu. Ei vorbesc despre a trăi fiecare zi, pe rând și își învață membrii să se concentreze să trăiască și să nu bea astăzi. „Doar astăzi”, își spun ei unul altuia. Când un alcoolic supraviețuiește o zi întreagă fără să bea – indiferent cât de greu este – își oferă speranță pentru ziua următoare. „Am reușit ieri. Pot să reușesc din nou, astăzi.”

Psalmistul a exprimat aceeași idee: „Pentru că Tu ai fost speranța mea, O, Doamne Atotputernic, siguranța mea încă din tinerețe. De la naștere m-am bazat pe Tine...” (Psalm 71:5-6a).

Speranța. Un motiv de a trăi. Termenul din limba franceză *raison d'être* înseamnă un motiv pentru a exista, sau o justificare pentru a trăi. Acesta este secretul. Atâta timp cât avem un motiv, putem face următorul pas. Și pe următorul. Și pe următorul.

Dumnezeule al tuturor speranțelor, iartă-mă când mă descurajez sau vreau să renunț. Salvează-mă de la auto-compătimire și reînnoiește-mi speranța. Fă-mă capabil să văd nu numai că pot trece peste necazurile de astăzi, dar că îmi dai speranță și mângâiere pentru a reuși în fiecare zi.

Amin.

lisus a spus:

«Nu fiți necăjiți. Credeți în Dumnezeu, credeți în mine.
Sunt multe locașuri în casa Tatălui meu
și vă voi pregăti câte un loc.»

IOAN 14:1-2

INIMAGINABIL

Un articol din revista *Newsweek* relatează despre oamenii cu bolnavi de disautonomie familială (DF), cunoscută și ca Sindromul Riley-Day. Este o boală care produce disfuncții în anumite sisteme nervoase. Un simptom este că persoanele care suferă de această boală nu conștientizează când se rănesc. Își fracturează oasele sau își rănesc trupurile, dar senzorii lor de durere nu simt niciodată leziunile. Odată am vorbit cu un tânăr care avea DF și care nu avea nicio bănuială despre cum este să simți durerea fizică. Își rupsese câteva oase și recent avusese unsprezece copci în frunte. Auzise despre durere și prietenii vorbeau despre dureri și lovituri, îmi spunea, dar suferința era ceva de neimaginat pentru el.

„Inimaginabil“, am murmurat în sinea mea după aceea.

La fel de greu pe cât îi era tânărului suferind de DF să înțeleagă durerea, este și în cazul concepției noastre referitoare la Rai. Am citit cele câteva referiri din Biblie despre viața minunată care ne așteaptă, dar încă nu am înțeles – nu în totalitate. Știm că Raiul este real, că este locul bucuriei perfecte și al fericirii complete. Putem rosti aceste vorbe, dar nu ne putem imagina ce reprezintă. Sperăm și poate tânjim după viața perfectă, dar cum am putea înțelege cum este ea, de fapt?

Cunosc minunăția și perfecțiunea Raiului, deoarece am petrecut acolo o oră și jumătate. Pot asigura oamenii – și o fac adesea – că în Rai nu există absolut nicio durere. Deoarece am fost acolo, încă mai pot închide ochii și pot auzi o muzică mai frumoasă decât orice altceva am au-

zit pe Pământ. În Rai este o armonie perfectă, iar bucuria este mai presus decât pot explica vorbele mele umane.

Inimaginabil. Poate că acesta este cel mai bun cuvânt. Încerc să descriu Raiul – în mintea și inima mea știu cum arată – dar ceilalți vor ști, numai când îl vor trăi ei înșiși. Între timp, fie că oamenii mă ascultă sau citesc Biblia, pot doar să-și imagineze cum ar fi, dar realitatea va depăși cu mult cele mai fanteziste vise. Raiul adevărat va face să pălească tot ce-au auzit despre el. Cu ani în urmă, Cec a scris o carte despre Antarctica, împreună cu Norman Vaughan, ultimul supraviețuitor al expediției istorice conduse de Amiralul Richard E. Byrd în Antarctica, 1928-1930*

Povestirile lui Norman despre continentul alb l-au umplut pe Cec de încântare și l-au făcut să-și dorească să fi fost acolo. El a citit și cărțile altora despre ultimul continent, inclusiv mărturiile lui Byrd. Cec s-a documentat cât a putut de mult pentru a putea scrie cartea. A citit despre crevase, iceberghi, păsări skua (peșcărușul arctic), lei de mare și despre un teritoriu alb pretutindeni, însă indiferent câte informații ar fi avut, nu era același lucru ca și când ar fi fost acolo.

Cinci ani mai târziu, împreună cu Norman, Cec a scris o a doua carte despre Antarctica, care i-a agitat din nou imaginația. În 2004, Cec s-a decis să vadă el însuși continentul acoperit cu gheață. A zburat către extremitatea sudică a Argentinei, s-a îmbarcat pe o navă mică și a navigat două zile în ape extrem de agitate. Deoarece numai oamenii de știință pot locui pe continent, vizitatorii pot debarca, dar nu pot sta peste noapte. Cu ajutorul unor bărci motorizate, cei 48 de pasageri au realizat unsprezece debarcări de pe navă. „Antarctica era cu mult mai măreață decât mi-aș fi imaginat“, a fost prima sa reacție. A mers la un metru depărtare de pinguinii și cam la aceeași distanță de foc. Văzuse poze cu iceberghi de un alb pur, cu nuanțe albastre ale apei prinse în interior, dar când le-a văzut el înșiși, a rămas privind fix, cu venerație.

La fel s-a întâmplat când am fost în Rai. Auzisem și citisem despre măreția Raiului, dar, s-o trăiesc eu însumi, a fost cu totul altceva. Indiferent cât de exactă și detaliată ar fi fost descrierea, nimic nu se apropia de ceea ce am văzut eu însumi.

* *Împreună cu Byrd la capătul lumii: Expediția la Polul Sud din 1928-1930*, de Norman D. Vaughan și Cecil Murphey (Stackpole Books, 1990).